

Zmluva s diabolským šéfom

IKAR

ZLÉ DIEVČATÁ MUSIA BYŤ POTRESTANÉ

KYRA PARSI

KYRA PARSI

*Zmluva
s diabolským
šéfom*

Preložila Adriana Sýkorčinová

Kyra Parsi
A DEAL WITH A BOSSY DEVIL

Copyright © 2023 by 2641198 Alberta Ltd.

All rights reserved.

Cover design © Chloe Quinn

Translation © 2026 by Adriana Sýkorčinová

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0865-6

Kapitola 1

BOLO TO VŠADE.

Na sociálnych sieťach, v telke, v mojich skupinových četoch. Video, v ktorom osoba prezlečená za postavičku Walda z detskej knižky tresne Adriena Cloutiera vychádzkovou palicou medzi nohy, ovládlo celoštátne správy – ako sa dalo čakať – rýchlejšie než výsledky posledných federálnych volieb.

A internet sa na tom parádne zabával.

Čítala som komentáre pod najnovším príspevkom, ktorý mi poslala Jamie, a nešetrila som lajkami.

KlubSedeniaNaTvari: Presne pre takýto obsah si platím internet.

HladamKena: Kto je tá žena?

SomLenStatista: Veštili sibylly vo svojich predpovediach, že tento rok sa v uliciach objaví živý Waldo?

HriesnaMamicka: Vyšinutý Waldo, ktorý zbesilo pobehuje po Toronte a vychádzkovou palicou mláti nafúkaných miliardárov do gulí, je môj nový kink.

Ďalší varovali pred problémami...

VyfajciMa69: Dotyčná to veľmi rýchlo oľutuje. Cloutier si už určite najal úru právnikov. Roztrhajú ju na kusy. RIP

KravickaMuMu39: Ak ju niekto poznáte, nechajte si to pre seba. Nevieme, kde Waldo je, netušíme, kto to je.

Posledný používateľ práve nahral novú zostrihanú verziu videa a pripojil ju k svojmu komentáru. Bol to trojsekundový zostrih okamihu, keď palica tvrdo zasiahla svoj cieľ, natáčajúca osoba cez smiech šokovane zhĺkla a Adrien sa s výkrikom a tvárou skrivenou od bolesti zviesol predom mnou na kolená.

Až na to, že tie tri sekundy sa opakovali v desaťhodinovej slučke a video malo príznačný názov *Utišujúce meditačné zvuky pred spaním*.

Zasmiala som sa a poslala odkaz na video Jamie. Vlak spomaľoval pred stanicou. Takto zábavne som do práce necestovala už veľmi dlho. Vlastne asi nikdy.

A o desať minút za to zrejme zaplatíš.

Odohnala som tú myšlienku, nechcela som si ňou kaziť náladu. Načo si robiť ťažkú hlavu z niečoho, čo sa ešte nestalo?

Vo videu nebolo vidno, že som to ja. Zábery ukazovali moju hlavu iba zozadu a navyše som mala parochňu, čiapku a okuliare. Bola som dokonale zamaskovaná a internet má krátku pamäť. Mohla som očakávať, že najneskôr do konca týždňa sa na celú záležitosť zabudne.

Vytiahla som z tašky svoju čipovú kartu a pípala sa ňou pri vchode do našej administratívnej budovy. Celú cestu na piate poschodie som sa škodoradostne uškŕňala. S každým žmurknutím mi pred očami preletela Adrienova tvár zmučená bolesťou a zaplavila ma nová dávka opojného oxytocínu.

VyfajciMa69 sa mýlil. Lutovala som jedine to, že som z vestibulu tak rýchlo ušla a neobetovala pár sekúnd, aby som si užila pohľad na výsledok aktu spravodlivosti, ktorý som práve vykonala.

Adrien si to zaslúžil. Za to všetko, čo...

Strhla som sa od úľaku, keď sa z dverí po mojej ľavici vystrčila ruka, schmatla ma za lakeť a vtiahla do malej zasadačky neďaleko môjho pracovného stola.

„Nemôžem tomu uveriť,“ sykla Alba, keď sa za mnou zabuchli dvere. Nechty mi zatínala do kože. „Nemôžem tomu uveriť!!!“ zopakovala.

„Je to bomba, však?“ usmiala som sa.

„Aká bomba? Zošalela si?“ vyprskla a stiahla čerstvo upravené obočie. „Ria, toto nie je smiešne. Adrien zúri ako besný. Čo si si myslela, že tým dosiahaš?“

„Zaslúžil si to,“ obhajovala som sa pokojne a vykrútila si ruku zo sestrinho krčovitého zovretia. „Je to odporný egoista. Vieš to najlepšie zo všetkých.“

„To má byť tvoje ospravedlnenie?“ zasyčala, špička nosa jej výstražne očervenela. „Tresla si Adriena Cloutiera palicou do rozkroku, pretože si myslíš, že je egoista?“

„Nie. Urobila som to preto, lebo je odporný zvrhlík, ktorý ma bez môjho súhlasu plesol po zadku. To, že je aj egoista, je len ďalší dôvod, prečo si to zaslúžil.“

Prekvapene zažmurkala. „Čože?“

„Áno, je to tak, ako hovorím. Ha, teraz sa cítiš trápne, však? Držíš mi tu prednášku bez toho, aby si vedela, čo sa vlastne stalo.“

Alba pomaly prižmúрила oči. „Tak počkať, a ešte raz od začiatku. Hovoríš, že ťa plesol po zadku... uprostred vestibulu nášho vlajkového hotela?“

Keď to povedala takto, naozaj to znelo absurdne.

„V podstate áno,“ priznala som. „Tak trochu.“

Závity mozgu, ktorým všetko príliš analyzuje, sa jej horúčkovo točili. „Generálny riaditeľ najväčšej hotelovej skupiny v Severnej Amerike ťa *tak trochu* sexuálne napadol na verejnosti?“

„Áno,“ povedala som. „Zrejme.“

Alba si prekrížila ruky.

Prešľapovala som na mieste a pripravovala sa na búрку. „Vlastne... je tu malá šanca, že to nebol on.“

Oči zúžila do nebezpečných štrbín. „Ako to myslíš?“

Tento rozhovor sa pre mňa vôbec nevyvíjal dobre. „Na svoju obhajobu pripomínam, že som bola opitá.“

„Ria!“

„Naozaj!“ Cúvla som o krok. Zdalo sa, že Alba praskne, a nielen preto, lebo bola v siedmom mesiaci a čakala dvojčatá. „Bol Halloween! Všetci sme boli na mol!“

Súdiac podľa jej výrazu moja výhovorka nezabrala.

„Vysvetli mi, čo sa stalo,“ prikázala. „Od začiatku do konca.“

„Fajn, ale čo keby sme sa najprv párkrát zhlboka nadýchli?“ navrhla som zmierlivejšie, aby som ju upokojila. „Nášmu rozhovoru neuškodí, ak si doprajeme trochu zenového pokoja.“

Z toho, ako pevne stisla pery, bolo jasné, že nesúhlasí. Napriek tomu som sa zhlboka a pomaly nadýchla a čakala, kým sa neochotne pridá. A potom sme spolu vydýchli.

Alba vydýchla krátko a prudko, netrpezlivo pri tom podupkávajúc nohou. Nič lepšie som v tej chvíli od nej nemohla očakávať.

„Tak dobre, upokoj sa. Poviem ti to.“ Letmým pohľadom cez okno zasadačky som si overila, že nie sme pod drobnohľadom firemných roznášačov klebiet. „Takže,“ pokračovala som potichu, „s Armanom a Jamie sme boli v piatok v halloween-skom sprievode. Vlastne to bola skôr veľká pouličná párty. Všetci chlastali a ožratí Dwightovia Schrutovia sa bozkávali

s ešte ožratejšími Harley Quinnkami. Bolo to síce nechutné, ale zároveň neuveriteľne zábavné. Určite ti odporúčam nabudúce si to vyskúšať.“

Nezdalo sa, že by som ju presvedčila.

„Ale späť k veci,“ pokračovala som a oprela sa plecom o stenu. „Keď sme prechádzali okolo hotela, potrebovala som ísť na záchod, vbehla som teda dnu.“

Také jednoduché to však nebolo. Pred vchodom stáli ochrankári a bránili účastníkom sprievodu vojsť do budovy. Dalo sa to pochopiť – hostí platiacich vyše tisícku za noc by iste nenadchlo, keby sa o svoj priestor museli deliť s bandou opitých idiotov v bizarných kostýmoch.

„Dovolili ti použiť hotelové toalety?“ zatiahla Alba pochybovačne. „Nebol vstup do budovy iba pre ubytovaných hostí?“

„No... ja som...“ Prešla som do zbabelého šepotu. „Povedzme, že som použila tvoj univerzálny preukaz na vstup do všetkých priestorov.“ Sestra ma prebodla vražedným pohľadom.

„Čože?“

Netušila som, že jedno slovo môže mať silu bodnutia.

„Ja viem, viem! Pohnojila som to,“ kajala som sa a zdvihla k nej dlane. „Ale fakt som potrebovala ísť. Bola to núdzová situácia!“

„Takže si použila môj preukaz – ten, ktorý je určený výhradne pre mňa – na neoprávnený vstup do budovy a potom si palicou z maškarného kostýmu tresla môjho šéfa medzi nohy? Máš vôbec predstavu, ako zle to pre nás obe môže vypáliť?“

„Možno, ale dovoľ mi dodať dve veci. Po prvé, nevedela som, že je to on. A po druhé, on určite nevie, že som to bola ja.“

V ľavom viečku jej zašklbalo. „To mi vysvetli.“

„Najprv som si myslela, že je to nejaký chmuľo vo veľmi presvedčivom kostýme,“ priznala som. „Nebol to prvý Adrien

Cloutier, na ktorého som v ten večer narazila, ale náhodou práve tento bol ten skutočný.

A znovu opakujem, že som bola opitá. Zázrak, že som sa vôbec trafila.“

„To ma má akože upokojiť?“

„No... tak trochu.“

„Ria.“ Moje meno vyslovila pomaly a s dôrazom, aby mi bolo jasné, že mám veľmi dobre počúvať každé nasledujúce slovo. „Robím pre toho chlapa štyri roky a ešte nikdy som ho nevidela takto zúriť. Zavraždí ťa a mne prikáže zbaviť sa tvojej mŕtvolý.“

„Dnes máš akési morbidne nápady.“

„Vieš, čo ešte je morbidne? Truhla.“

„A vieš, čo je úplne najhoršie? Ako prehliadaš, že prvý napadol on mňa.“

To ju na dobrých päť sekúnd umlčalo.

„Prepáč,“ zamumlala napokon previnilo. „Tak mi teda opíš, čo sa stalo, aby sme vymysleli, ako z toho von.“

„Fajn,“ vydýchla som sťažka, „poviem ti to v skratke. Keď som vyšla z toalety, nejaký chlap, ktorý kráčal za mnou, ma chytil za zadok a silno mi po ňom plesol. A než odišiel, zahuhlal niečo o úzkej ritke a ako dobre by ju pokefoval. Stalo sa to na chodbe a... vieš si predstaviť, ako ma to šokovalo.“

Alba znovu stiahla obočie – tentoraz však jej hnev nebol namierený na mňa.

„Háčik je v tom,“ pokračovala som, „že som tam zostala stať ako obarená a videla som mu už iba chrbát. Potom zašiel za roh a zmizol vo vestibule. Bol vysoký, tmavovlasý, v modrom obleku.“

Pamätala som sa aj na prenikavý zápach jeho kolínskej. Akoby sa vykúpal v pižme. Obracal sa mi z toho žalúdok.

„Čo sa stalo potom?“ overovala si Alba a hladiac si okrúhle brucho prestúpila z nohy na nohu.

Odsunula som od stola stoličku a otočila ju k nej, aby si sadla. „Vošla do mňa zúrivosť. Pribehla som do vestibulu a hneď som ho zbadala – rozprával sa tam s nejakými mužmi. Aspoň som si myslela, že je to on – vysoký, tmavé vlasy, modrý oblek. Spomínam si, ako mi preletelo hlavou, že sa veľmi podobá na Adriena Cloutiera... ale alkohol v krvi ma presvedčil, že je to len nejaký idiot preoblečený zaňho.“

Keby mali slizniaci tohto typu svoj vlastný časopis, „look à la Cloutier“ by tam bez štipky irónie vyhral cenu za outfit, v ktorom ženu najľahšie presvedčia, aby rozťahla nohy. Alebo niečo podobne nechutné.

Počas Halloweenu sa jeho fanúšikovia dali spoznať na kilometer. Všetci nahodení v obleku, ulízané vlasy, perfektne sčesané nabok, a na zápästí replika šialene predražených hodínok, ktoré stále nosí.

Ľudia boli tým chlapom zvláštne posadnutí. Nešlo mi to do hlavy.

„Preto som dvakrát nepremýšľala, keď som sa pred ním ocitla. Vynadala som mu do duševných mrzákov a prešla rovno k veci. Asi dve sekundy po tom, čo sa zrútil k zemi, mi došlo, že to je naozaj on.“

Adrien Cloutier mal povest' arogantného, bezohľadného chlapa, ktorý si myslí, že svet sa točí okolo neho. Albe robil zo života hotové peklo. Bol však aj hrozivo bohatý a vplyvný a mne by ani najsilnejšie alkoholické opojenie nezabránilo pochopiť, že napadnúť ho bola obrovská chyba, ktorá ma môže pripraviť o všetko.

Preto som odtiaľ po čine ušla.

„Ako je možné, že ťa neprenasledovali ochrankári?“ spýtala sa napäto Alba a ďalej si hladila brucho. Netušila som, či tým tíši bábätká alebo vlastnú nervozitu.

„Veď aj chceli, ale vbehla som do sprievodu a splynula s davom. Museli ma stratíť z dohľadu.“ Za to som vďačila najmä

Armanovi, ktorý bol natoľko triezvy a duchaprítomný, že mi hneď kázal zhoď čiapku, parochňu a okuliare a navliekol ma do svojej bundy. Potom sme odtiaľ rýchlo odišli.

Dnes ráno sa mi už celá záležitosť zdala oveľa vtipnejšia, najmä odkedy sa na sociálnych sieťach rozšírilo to video. Náhoda totiž chcela, že práve vtedy, keď sa všetko zomlelo, ktosi si natáčal slávnú Cloutierovu fontánu a obrovský krištáľový luster nad ňou.

Bola to elegantná, luxusná scéna s tichou klavírnou hudbou v pozadí... až kým do záberu nevtrhol „vyšinutý Waldo“, ako ho nazval internet, a nezačal na Adriena Cloutiera chrliť nezmyselné urážky. Vzápätí *prásk!* medzi nohy, a potom už len muž, zvičajúci sa na zemi, a postava z detskej knižky na úteku.

Bolo to úžasné.

„Ria, prestaň sa usmievať!“ okríkla ma Alba a jemne ma kopla do nohy. „Nie je to vtipné! Koľkokrát ti to mám opakovať? Adrien je ako odtrhnutý z reťaze. Je tu od štvrtej ráno a v tom amoku asi dostal záchvat hyperproduktivity. Ešte pred východom slnka mi poslal štyridsaťtri e-mailov.“

Úprimne, to ma pobavilo ešte viac.

„Prestaň,“ *kop!*, „sa smiať!“ Ďalší kopanec.

„Au!“ sykla som a pošúchala si holeň. „Upokoj sa! Nikto nevie, že som to bola ja!“

„Zatiaľ!“ odsekla. „Zatiaľ nevedia, že si to bola ty. Okrúhle okuliare a parochňa ťa nezamaskujú tak dokonale, ako si asi myslíš.“

„Mýliš sa. Vo filmoch na to hrdinom postačia aj samotné okuliare,“ namietla som. „Počula si niekedy o Clarkovi Kentovi? Nechcem tým povedať, že som pre ľudí taký hrdina ako Superman – áááú! Prestaň ma kopáť!“

„Toto nie je žart!“

„Bol by, keby si ma nechala dohovoriť, že Adrien Cloutier je ako Lex Luthor,“ vysvetlila som a najradšej by som jej ten

kopanec vrátila. „Myslím to vážne. Ten chlap by ma nespoznal ani bez masky. Nemá poňatia, kto som, a bodka.“

„Nemôžeš si tým byť taká istá,“ odporovala, hoci plecيا sa jej nepatrne uvoľnili.

„Alba, pracujem tu dva roky a narazila som naňho raz. Jediný raz.“ Pred rokom sme sa spolu s ďalšími dvoma ľuďmi viezli vo výťahu a on sa ani len nepozrel mojím smerom.

„Áno, ale si aj moja sestra.“

Pochybovačne som na ňu zazrela. „Vie vôbec, že máš sestru? Spýtal sa na to niekedy?“

Alba stiahla pery a uhla pohľadom. Viac som nepotrebovala. Samozrejme, že sa jej na to za celý ten čas neopýtal. Prečo by ho za štyri roky malo zaujímať, či má jeho prepracovaná asistentka súrodencov? Prečo by ho na nej malo vôbec niečo zaujímať? Prečo by sa mal zaujímať o kohokoľvek iného okrem seba?

Najhorší šéf na celej posratej planéte.

„Takže si vlastne nemusíme robiť starosti,“ uzavrela som.

Alba otvorila ústa – pravdepodobne mi chcela znovu opovnať –, ale prerušili ju v rýchлом slede prichádzajúce cinknutia z jej telefónu.

„Panebože,“ vzdychla nad obrazovkou. „Znovu ma volajú.“

Pomohla som jej vstať a upokojujúco som jej stisla ruku. „Už sa toľko nestresuj,“ naliehala som a jemne som jej pichla prstom do nafúknutého brucha. „Neprospieva to maličkým.“

„Prestanem sa stresovať, keď začneš brať život vážnejšie,“ odvetila a stále mi držala prsty. Hnev na jej tvári vystriedali obavy. „Toto je... Ria, mohol by ťa zažalovať. Chápeš vôbec, že...?“

Skôr než dohovorila, rozleteli sa dvere. Obe sme nadskočili.

„Chvalabohu, tu si!“ zvolal Hassan. V ruke zvieral telefón tak silno, až mu obeleli hánky. „Prečo nedvíhaš? Hľadajú ťa Adrienovi ľudia.“

Ten chlap mal nulovú trpezlivosť. Od jeho poslednej správy Albe neprešlo ani tridsať sekúnd.

„Prepáč. Hneď som hore.“ Alba mi s hlbokým povzdychom pustila ruku, ale ešte predtým mi pohľadom dala jasne najavo, že s prednáškou ešte neskončila.

„Nie ty,“ zastavil ju Hassan a kývol bradou na mňa. „Chce Riu. Ochrankári ju všade hľadajú.“

Prisahám, že Alba na mieste vypustila dušu, keď jej došlo, čo povedal.

Kapitola 2

ČLOVEK TUŠÍ, že má asi menší problém, keď po ňom pátra celý bezpečnostný tím jedného z najbohatších mužov v krajine.

Presne tak. Podľa Hassana nasadil Adrien Cloutier do môjho hľadania všetkých svojich osobných strážcov – čo bolo samo osebe prehnané a navyše aj trochu zvláštne. Pretože ja som sa neschovávala.

„Tam je!“ zakričal Peter Gladwell, len čo sme vyšli z miestnosti. Ako keby som bola na úteku a on ma práve konečne dolapil. „Ukrývala sa v zasadačke!“

Po prvé, lož. Po druhé, ja žasnem! Ten chlap vážne nedokáže prehltnúť odmietnutie.

„Ste Ria Sanchezová?“

Dotrmácal sa k nám plešatý chlapisko v čiernom obleku. Premieriaval si ma, akoby odhadoval, akú fyzickú hrozbu predstavuje mojich stošesťdesiatsedem centimetrov pre dvojmetrovú horu jeho svalov.

Tie sa mu nadúvali pod priúzkym oblekom. Musel sa v ňom cítiť veľmi nepohodlne.

„Vinná v plnom rozsahu,“ zatiahla som posmešne.

Alba ma silno uštipla do ruky, až som so zahrešením uskočila.

Vôbec ju to netrápilo. „Ahoj, Frankie. O čo tu ide?“

Frankie pokrútil hlavou. „Nemôžem o tom hovoriť, Al, prepáč. Dostali sme príkaz čo najskôr ju priviesť do Cloutierovej kancelárie. Viac nemôžem povedať.“

„Mohla som sa priviesť aj sama,“ poznamenala som a šúchala si ruku. „Ale prosím, počme.“

S Albou sme za ním vykročili po chodbe vedúcej k výťahom.

Pohľady a šepot kolegov sme si nevšímali.

Z oboch strán sa k nám pridali ďalší traja členovia ochranky. Asi pre prípad, že by som bola taká hlúpa a napadlo by mi utiecť.

Jeden z nich si navyše neustále čosi mrmlal do ramena. Videla som v živote dosť akčných filmov (dva), aby som vedela, že tam má schovaný mikrofón.

Celé to bolo neskutočne nafúknuté. Naozaj to prehnali. Najmä keď na to stačil jediný e-mail.

„*Dostavte sa do mojej kancelárie.*“ Hotovo. Nič viac som nepotrebovala. Jeden e-mail, jedna veta.

V duchu som si poznamenala, že mu to musím povedať.

Keď sme nastúpili do výťahu, Alba sa ku mne otočila. „Sľúb mi, že sa budeš správať slušne. Žiadne urážky, bezočivé poznámky a najmä žiadne sarkazmy.“

„Prečo? On nerozumie sarkazmu?“ S predstieraným znepokojením som sa chytila za srdce. „Božemôj, chudáčik.“

Blondiak po mojej pravici vyprskol do smiechu, ktorý vzápätí maskoval kašľom.

„Čo som ti práve povedala?“ zahriakla ma Alba zúfalo.

Len tak-tak som sa ovládla, aby som nezagúľala očami. „Sľubujem, že sa budem správať dobre.“

Zhlboka vzdychla a palcami si stlačila koreň nosa. „Zožerie ťa zaživa,“ zašepkala.

Dvaja z mužov prikývli.

Výťah cinkol skôr, než som na to stihla niečo povedať, a všetci šiesti sme vystúpili.

*

Tomu sa teda povie poriadne sklamanie.

Po všetkom tom rozruchu s ochrankármi a Albiných varovaniach pred koncom sveta ma priviedli do prázdnej kancelárie. Nijaký besnejúci Adrien alebo vedúca personálneho, nijaký vyhrážajúci sa právnicki či policajti, ktorí prišli spísať zápisnicu.

Dostala som pokyn sadnúť si na hnedý kožený gauč a čakať. „Príde o chvíľu,“ oznámil mi Frankie a vyšiel z miestnosti.

Musela som sa tváriť, že som nepočula, ako za sebou zamkol.

To bolo pred vyše hodinou.

Prvých štyridsať minút som ako-tak zvládla... ale potom sa mi vybil mobil a zostala som v Adrienovej obrovskej, luxusne zariadenej kancelárii sama so svojimi myšlienkami.

Vydržala som to tri minúty.

„Haló, Frankie!“ zvolala som, keď som si overila, že dvere naozaj zamkol. „Ako dlho budem ešte čakať?“

Žiadna odpoveď.

„Nemôžete mi aspoň požičať nabíjačku?“

Znovu ticho.

„Alba!“ zmenila som taktiku. Sestrin stôl stál ani nie tri metre od dverí. Ak pri ňom sedela, určite ma počula. „Si tam?“

To, že ma tam držali, by sa v podstate dalo považovať za obmedzovanie osobnej slobody. Keby sa mi Adrien vyhrážal žalobou, mohla by som to proti nemu vytiahnuť.

Možno.

Nie som právnička, ale zdalo sa mi to lepšie ako nič.

„Len aby bolo jasné – držíte ma tu proti mojej vôli,“ zakričala som smerom k dverám.

Napadlo mi, že by nebolo zlé mať dôkazové fotky alebo video, a ľutovala som, že posledných desať percent batérie som premárnila pozeraním videí mačiek, ktoré zhadzujú veci z políc a pritom sa svojmu majiteľovi neochvejne dívajú do očí.

Ľutovala som to, ale aj nie. Niektoré videá boli vážne vtipné.
Stavím sa, že Adrien tu niekde má zopár nabíjačiek...

Očami som prebehla po miestnosti a pátrala po bielych kábloch, ktoré by viseli zo zásuviek alebo zvinuté do úhľadného kľbka ležali niekde na policičke.

Nebola to však jednoduchá úloha. Veľká kancelária bola zaprataná neuveriteľným množstvom izbových rastlín. Bolo ich toľko, že aj vzduch tu voňal inak. Čerstvejšie než v iných kanceláriách.

Túlala som sa popri stenách a kontrolovala každú zásuvku. Všetky boli prázdne. Rozhodla som sa, že prezriem stôl.

Jeho mahagónový povrch bol dokonale uprataný, bez jediného zrnka prachu, bez jedinej zbytočnosti. Stôl vlastne nevykazoval žiadne stopy ľudského života, ak som nerátala čiernu škatuľku, ktorá ležala vedľa bezdrôtovej klávesnice. Na dokonale upratanom stole sa vynímala ako päšť na oko.

Pokúsila som sa otvoriť hornú zásuvku stola. Zamknutá. Takisto ako druhá, tretia a... všetky zamknuté.

S povzdychom som sa zviezla do Adrienovho kresla a okamžite som si s nevôľou uvedomila, o koľko je pohodlnejšie než moje. Jeho po dlhom sedení určite netrápili stuhnuté kríže. Kreslo malo dokonalú ergonómiu.

Párkrát som sa na ňom zatočila, poklepkávala nohou, bubnovala prstami, potom som si overila, či nemám rozštiepené končeky vlasov, dokonca som skúšala zadržiavať dych, aby som zistila, či to aspoň trochu nezmierni nudu. (Nezmiernilo.)

Ubehlo ďalších desať minút. Potom pätnásť. Dvadsať. Od nudy som takmer začala počítať listy na najbližšej papradi a sledovať, ako rastú. No potom mi zrak znovu padol na čiernu škatuľku.

Čo ak je v nej nabíjačka?

Vedela som, že nie je. Škatuľka sa nepodobala tým na úschovu kancelárskych potrieb, na to pôsobila až príliš elegantne a drahو.

Čo v nej teda bolo? Darček? Hotovosť? Panenské duše?

„Otvor ma,“ šepkala škatuľka zvodne. „Ani si nevieš predstaviť, koľko je vo mne nabíjačiek. Tolko, že o chvíľu prasknem! Držím len silou vôle.“

Dve veci boli isté.

Po prvé, škatuľka klame. Po druhé, môj znudený mozog si vymýšľa čoraz absurdnejšie teórie o jej obsahu, len aby sa nejako zamestnal.

Napríklad – čo ak je toto jeden z tých psychologických experimentov? Ako keď posadia dieťa do miestnosti s tlačidlom a zakážu mu ho stlačiť, a ono potom nemyslí na nič iné. Alebo tu niekde schovali kameru a Adrien ma sleduje a čaká, koľko hodín potrvá zlomiť ma.

Bolo to predsa divné, či nie? Že celá kancelária je čistá a uprataná ako v *Americkom psychopatovi*, iba uprostred Adrienovho stola leží, úplne od veci, zlovestne čierna krabička a prosíka, aby som ju otvorila?

Alebo to bolo ako s džinom v lampe. V škatuľke je uväznený Adrien Cloutier, preto tak dlho neprichádza. Ak ju otvorím, vyslobodím ho a on z vďačnosti zabudne na celú tú aféru s palicou a splní mi tri želania.

Alebo – a to znelo pravdepodobnejšie – sú v tej krabičke dôkazy, ktoré zhromaždil, aby dokázal, že Waldo som ja. Detailné zábery mojej tváre zo záznamov bezpečnostných kamier a podobne.

Alebo to rovnako dobre mohla byť dekoratívna análna zátka, vykladaná briliantmi. (Bohatí ľudia sú často, hm, povedzme, že výstrední. Človek pri nich nikdy nevie.)

Alebo to predsa len mohla byť nabíjačka. Takže možno nezaškodí len trochu nakuknúť... iba pre istotu.

Rukou som pohla skôr, než som si to dobre premyslela. Vystrela som ju k hladkému rohu čierneho vrchnáka a...

BUM!!!

Vydesene som nadskočila. Sotva som totiž na vrchnák zatlačila, s hlasným výbuchom vyskočil a zo škatuľky vyletelo mračno zlatých konfiet a červených trblietok.

Čo mračno, explózia trblietok!

Boli všade. Vznášali sa vo vzduchu, padali na stôl, kreslo, podlahu, rastliny, klávesnicu. Mnohé skončili v mojich otvorených ústach.

Stála som tam v šoku, s trasúcimi sa rukami nad hlavou, akoby na mňa niekto mieril zbraňou. Lebo presne tak ten výbuch znel. Ako výstrel. Skoro som vypustila dušu.

Pulz mi dunel a pumpoval adrenalín do žíl. Ledva som dýchala a len pomaly som spracúvala slová, ktoré zo škatuľky vyskočili.

„No doriti!“

Strhla som sa, v hrdle mi navrela hrča. Tá ohlušujúca rana ma tak vyviedla z miery, až som si nevšimla, že sa otvorili dvere.

Stál v nich muž a nechápavo žmurkal – na moju osobu, posiatu trblietkami, a na štyri slová z veľkých zlatých písmen, ktoré vyskočili zo škatuľky:

ADRIEN, VYSER SI OKO!

Kapitola 3

ADRIEN CLOUTIER STÁL vo dverách svojej kancelárie a tmavé oči upieral na miesto môjho trblietavého zločinu. Pristihol ma pri čine. (Doslova. Ruky pokryté červenými trblietkami som mala ako od krvi.)

Nehybne som tam stála, takže som si mohla vychutnať pohľad na postupnú zmenu jeho výrazu zo zmäteného na podráždený, a napokon na čistú, nefalšovanú zúrivosť.

Chýbala mu už iba pena okolo úst.

Toto asi nebude zábava. Na deväťdesiatdeväť percent.

„No doriti!“ zopakoval a vstúpil. Vyštekával tie slová úsečne a chrapľavo, akoby mal v hrdle piesok.

Dvere za sebou prudko zaplesol.

„Toto má byť vaša predstava humoru?“ zavrčal. Nahneványmi krokmi vyrazil vpred a zastavil sa až pred ligotavou spúšťou na zemi. Valila sa z neho taká hmatateľná zúrivosť, že keby som jazyk nemala pokrytý trblietavými fliačikmi ľútosti, priam by som na ňom cítila jej chuť.

Naživo vyzerá inak.

Nechápala som, prečo mi práve toto preblesklo hlavou ako prvé, keď sa Adrienov prenikavý pohľad skrížil s mojím.

Treba však podotknúť, že takto zblízka som ho ešte nevidela. Aspoň nie naživo. Poznala som ho z fotiek na internete

(ktoré som, samozrejme, videla náhodou) a letmo som ho zahliadla v budove alebo na rôznych firemných oslavách, avšak nikdy nie zblízka. No a v piatok som mala vypité a zaujímalo ma iba to, ako vrátiť úder tomu úchylovi, čo si dovoľil plesnúť ma po zadku. Nie jeho tvár.

Skrátka, chcem tým povedať, že až teraz som zistila, že jeho oči sú zelené.

Hlúpe, viem. Bola som obsypaná karmínovými trblietkami a zničila som mu kanceláriu, a to len dva dni po tom, ako som mu palicou tresla do rozkroku za zločin, ktorý možno nespáchal, a napriek tomu jediné, na čo som dokázala myslieť, boli jeho tmavé, zlovestne zelené oči.

Pripomínali mi dažďový prales v noci. Rovnaká farba a totožná aura nebezpečenstva, z ktorého sa človeku podlamujú kolená. Iba preto – pre nič iné – som tam chvíľu stála ako ochromená.

„Slečna Sanchezová.“ Vyslovil moje meno tak, akoby to bola nadávka. „Niečo som sa vás pýtal.“

Jasné. Áno. Spýtal sa ma, či je toto moja predstava humoru.

„Hm, nie,“ odvetila som. Až keď som pohla jazykom, zistila som, koľko trblietok sa mi dostalo do úst. Vyschol mi z nich jazyk, škriabali ma na podnebí... bolo to vážne nepríjemné. „Nieкто to zjavne za dobrý vtip považoval, ale ja som to nebola.“

Oprašovala som si ruky a košeľu od trblietok a Adrien si ma mlčky premeriaval. Nezдало sa, že mi verí, ale nečudovala som sa. Na jeho mieste by som tomu ani ja neverila.

„Mimochodom, som Ria,“ dodala som a vystrela k nemu ligotavú ruku.

Pokúšať sa striasť zo seba príľnavé trblietky bola márna snaha. Ten, kto túto bombu preňho nastražil, ho musí fakt neznášať. Tie červené trblietky bude Adrien po kancelárii

zbierať ešte desať rokov. Budú sa mu lepiť na drahé obleky, uprostred dôležitých schôdzok ho budú na ne upozorňovať a trúsiť hlúpe vtipy o striptérkach.

Horko-ťažko som potláčala smiech, pretože, ruku na srdce, možno to napokon bolo aspoň trošičku smiešne.

„Viem, kto ste,“ sykol bez toho, aby prijal moju ruku.

„Fajn,“ prikývla som so zdvorilým úsmevom. „A vy ste...?“

Áno, sľúbila som Albe, že nič nevyvediem, ale, svätá matka nafúknutých eg, jeho reakcia za to stála! Ešte nikomu som na tvári nevidela taký šokovaný kŕč.

Za to, že som sa mu dokázala pozeráť do očí a zachovať si pritom vážnu tvár, by som si zaslúžila Oscara.

„Dávam vám presne desať sekúnd na vysvetlenie.“

Inak čo?

Iba tenký hlások pudu sebazáchovy zo zapadnutého, pavučinami pokrytého kútika mojej mysle mi zabránil tú otázku vysloviť.

„Hľadala som nabíjačku,“ priznala som. „Vybil sa mi telefón.“

Ticho.

Nežartujem, jeho oči mali naozaj až neprirodzene hrozivú tmavozelenú farbu. Napadlo mi, že má kontaktné šošovky. Alebo že si farbu očí nechal zmeniť nejakou operáciou.

„A čo ďalej?“ naliehal a stiahol tmavé obočie.

„V elektrických zásuvkách žiadna nebola a do zásuviek v stole som pozrieť nemohla, lebo boli zamknuté. Tak som skúsila tú škatuľku,“ vysvetlila som a ukázala na dotrhané zvyšky čiernej škatuľky na stole. Dala som si pritom pozor, aby som prstom mierila na samotnú škatuľku, a nie na slová, ktoré z nej vyskočili. „Ale práve keď ste vošli, vybuchla.“

„Vy ste sa mi prehrabávali v zásuvkách?“

„Nie. Boli zamknuté.“ Počúva vôbec, čo hovorím?

„Ale chceli ste sa mi v nich hrabať.“ Vyslovoval tie slová pomaly, ako keby sa potreboval ubezpečiť, že chápem, k čomu som sa práve priznala. „Práve ste to potvrdili.“

„Áno. Potrebovala som nabíjačku na telefón. Ako som už povedala, vybil sa mi.“

Chvíľu si ma premeriaval, akoby vyhodnocoval, nakoľko vážne je moje duševné pomätenie. Podľa jeho výrazu pomerne rýchlo pristál pri závere „zrelá na psychiatriu“. „Uvedomujete si, že toto je dôvod na hodinovú výpoveď? Nehovoriac o tom, že je to protiprávne.“

V hlase mu zaznieval nový podtón, náznak akejsi vykoľasjenosti. Akoby nečakal, že budem až taká hlúpa.

Myslel si o mne, že som blázon s maximálne dvomi funkčnými mozgovými bunkami. Videla som mu to na tvári, v jemnej zmene črt, keď jeho hnev oslabili pochybnosti a zmätenie.

Trvalo to celé tri sekundy – kým som opäť neotvorila ústa. „Pravdaže si to uvedomujem. Je to skoro také zlé, ako zamknúť zamestnanca vo svojej kancelárii bez jeho súhlasu. Nemusím byť právnička, aby som vedela, že aj to je protiprávne. Možno dokonca viac než prehrabovať sa niekomu vo veciach. Obmedzovanie na slobode a tak.“

Znovu som sa pokúsila zotrieť si trblietky z pokožky, ale držali ako prilepené. Vytáčalo ma to. Neznášala som mať medzi prstami piesok, kriedu alebo čokoľvek zrnité a suché – bolo mi to rovnako neprijemné ako škripot nechtov po tabuli. Najradšej by som vytiahla plecيا k ušiam a ponorila ruky do vody.

„Nikto vás tu nedržal nasilu, slečna Sanchezová,“ vyhlásil Adrien hlbokým, zamatovým hlasom.

Čo má stále s tou „slečnou Sanchezovou“? V ktorom sto- ročí žijeme?

„To vám tak verím,“ prehodila som. Ligotavé ruky som si založila na hrudi. „Dvere boli zamknuté a z druhej strany mi

nik neodpovedal. Čo je, mimochodom, dosť nezodpovedné. Čo keby vypukol požiar?“

„Pred dvere som postavil ochranku. Pustili by vás okamžite, ako by sa spustil alarm.“

„Ako som to mala vedieť?“

Urobil ďalšie dva kroky vpred, akoby mu už bolo úplne jedno, že šliape po trblietkach. „Máte pocit, že vás to oprávňovalo prehrabávať sa mi vo veciach a rozmetať mi kanceláriu? Tušíte vôbec, ako dlho potrvá dať to tu všetko do poriadku?“

Prečo by ma to malo trápiť? „Ako som mala, preboha, vedieť, že v škatulke na vašom stole je práve trblietková bomba? Čo ste komu urobili? Pohnevali ste si dúhovú vílu?“

Vlastne som ani nevedela, či dúhové víly vystreľujú trblietky, ale nič lepšie mi nezišlo na um. Od tej explózie sa mi v hlave ešte celkom nevyjasnilo.

Adrien podišiel o ďalšie tri kroky vpred a...

Prečo vlastne počítam, koľko krokov urobil? To bežne nerobievam, či áno?

„Do toho vás nič,“ odsekol. „Nemali ste sa toho dotýkať. Bolo vám jasne povedané, že máte sedieť na gauči a čakať.“

„Áno, ale aj to, že prídete o chvíľu,“ vyhrkla som o čosi ostrejšie, než som chcela. Uvedomila som si tiež, že na založených rukách zatínam päste. „Bolo to pred dvoma hodinami, *pán Cloutier*.“

Nevedela som, prečo som jeho meno vyslovila tak jedovato. Alebo prečo som zrazu taká podráždená. V mojej situácii mi to mohlo len priťažieť.

„Musel som najprv vybaviť iné záležitosti.“ Znovu podišiel o krok bližšie.

Ešte štyri a dotknú sa nám nosy. Niežeby som jeho kroky stále rátala.

„Ako som mala vedieť, že sa vôbec ukážete? Alebo kedy? Dokedy ste ma tu chceli nechať tvrdnúť?“

Na líci mu nespokojne škľbalo svalom. „Slečna Sanchezová, dávajte si pozor, akým tónom sa so mnou rozprávate. Dva dni nerobím nič iné, len riešim sračky, do ktorých ste ma dostali, a teraz tento bordel? Nevieam, o čo vám ide, ale na ďalšie vaše výstupy už fakt nemám náladu.“

A ja som zasa celý minulý utorok utešovala šesťročnú net, pretože jej mama si nemohla vziať ani jeden poondiaty večer voľno na oslavu jej narodenín! O to mi ide, ty sebecký kretén!

Od hnevu som prižmúrila oči a útočne som stiahla plecيا.

Dobre, možno som vedela, čo ma naozaj žerie. Zrejme to nebolo žiadne náhle pominutie mysle. Jednoducho som sa už nechcela nečinne prizerať, ako zametá s mojhou sestrou. Utešovať ju, keď si vylieva dušu, vyčerpaná pracovnými povinnosťami a Adrienovými absurdnými nárokmi.

Možno som sa už odmietala dívať na to, ako jej všetky tie nekonečné nadčasy ničia manželstvo. Na koľko dovolení a narodeninových osláv prišla neskoro alebo vôbec, pretože „Adrien potrebuje, aby som zostala ešte hodinu, najviac dve“, alebo „nečakane musíme zvolať poradu a Adrien ma tam potrebuje. Nestihnem prísť na večeru. Ľutujem, naozaj. Pobožkaj za mňa Olive a povedz Benovi, že mu to vynahradím. Sľubujem“.

Ja som neľutovala. Ani Halloween, ani poondiate trblietky a ani svoj neúctivý tón.

Štyri roky som od Alby počúvala o tomto chlapovi, od čias, keď ešte pracoval na prevádzkovom oddelení, až kým mu otecko nenaservíroval na striebornom podnose vedenie firmy. Vedela som, kto to je, a žiadny zo svojich činov som neľutovala.

„Boli ste to vy, však?“ spýtal sa a podišiel ku mne o ďalší krok. Teraz už bol tak blízko, že som musela zakloniť hlavu, aby som mu videla do očí. „Na Halloweene. Boli ste to vy.“

Eahostajne som nadvihla plecيا. „Neviem, o čom hovoríte.“

Vedela som, že nemá zmysel zapierať, ale s mojou zaťatosťou bolo pre mňa dôležitejšie čo najviac mu to skomplikovať.

Vytiahol z vrečka mobil, odomkol ho a strčil mi ho pod nos.

Neprekvapilo ma, že vidím svoju fotku v kostýme Walda. Snímka bola urobená z vyššieho uhla než ostatné, ktoré kolovali po internete – zrejme pochádzala z bezpečnostnej kamery –, a poskytovala detailný pohľad na moju vrieskajúcu tvár tesne predtým, než som sa zahнала palicou.

Musela som si zahryznúť do pery, aby som potlačila úsmev. Nepomohlo to.

„Vám to pripadá smiešne?“ zavrčal a líca mu čudne zbrunátneli. Mobil odhodil na stôl a posledným krokom, ktorý ku mne spravil, prekročil hranicu mojej osobnej zóny. „Tušíte vôbec, čo ste spôsobili? Koľko ma stála tá vaša trápna potreba byť stredobodom pozornosti?“

Moja čo? „Prosím?“

„Sedemsto miliónov.“

V tej chvíli ma smiech prešiel. Neveriacky som naňho hľadela. „Čože... koľko?“

„Sedem – sto – miliónov – dolárov.“ Povedal to pomaly, každé slovo natiahol na samostatnú vetu, aby mi ešte viac uľahčil pochopiť to. „Spomínate si na tých mužov, s ktorými som sa rozprával, keď ste sa dovalili do haly a zaútočili na mňa? To boli investori. Z Japonska.“

Aha.

No... to som nevedela.

„A viete, čo sa stalo po tom vašom skvostnom husárskom kúsku? Odstúpili od dohody. Na tom biznise som makal niekoľko mesiacov! Prišli podpísať dokumenty. Doriti, všetko bolo nachystané!“

Ak sa mi predtým zdal nazúrený, bol to len slabý odvar toho, čo sa z neho valilo teraz. Z očí mu sálala čistá skaza, akoby v nich ničivým požiarom horeli dva obrovské lesy.

Mala som chuť podotknúť, že korelácia ešte nie je kauzalita, a spýtať sa ho, či nie je možné, že od dohody odstúpili pre niečo iné.

Asi však nebola najvhodnejšia chvíľa, aby som otvárala ústa... Tak som radšej mlčala.

„Celý posratý víkend som riešil následky zmareného obchodu, krotil mediálny škandál a hasil ďalšie problémy, ktoré ste spôsobili. A vy si trúfate hrabať sa mi vo veciach, v kancelárii nájdem božie dopustenie a namiesto ospravedlnenia máte drzé reči?! A ešte sa rehocete, akoby to všetko nebolo na zaplakanie. Vám už načisto preskakuje?“

Nasucho som prehltna. Pravdupovediac... v jeho podaní mi to zrazu až také smiešne nepripadalo.

Spustil hlavu k plecu. „O čo vám ide? Čo vlastne chcete?“ Keď sa ku mne naklonil, do nosa mi vošla jemná vôňa teplého, korenistého parfumu, absolútne neporovnateľná s nechutným smradom toho chlapa z hotela. „Peniaze? Pozornosť? Alebo to bol nejaký prešpekulovaný zámer, ako sa so mnou ocitnúť v jednej miestnosti?“

Počkať... čože?

„Preto ste sa mi hrabali vo veciach? Hľadali ste niečo, čím by ste ma mohli vydierať? Alebo patríte k tým šibnutým fanatičkám, čo ma prenasledujú, lebo si myslia, že sú do mňa zamilované?“

Od úžasu mi padla sánka.

Prosím, *čože?!* „Nie! Čo? Aké myšlienkové pochody vás vedú k...“

„Dopekla, Sanchezová, prestaňte mi klamať!“

Aha, takže už nie „slečna Sanchezová“. S formalitami sme asi skončili.

„Človeče, vážne som hľadala nabíjačku. Prisahám, že nie som... nie som do vás zamilovaná.“

To azda nie! Naozaj som mu práve musela nahlas vysvetlovať, že ho nemilujem?

Je vôbec... normálny?

O krok som cúvla, aby bol medzi nami aspoň nejaký priestor, ale on urobil krok vpred.

„Doparoma, tak o čo v tomto celom ide?!“ zavrčal. Ustupovala som vzad a on kopíroval každý môj krok, až kým som chrptom nenarazila do steny. Stál tam a týčil sa nado mnou ako rozžeravená hora svalov, napnutých na prasknutie.

Alba asi ozaj nežartovala, keď tvrdila, že ma zabije a ju potom prinúti zahrabať moju mŕtvolu, pretože na mňa zazeral, akoby ma mal chuť priamo tam a v tej chvíli zaškrtiť.

„Tak dobre, počúvajte,“ prehovorila som čo najpokojnejšie a resignovane som pred seba zdvihla spotené dlane. „Prisahám, že nič z toho som neurobila preto, aby som... upútala vašu pozornosť ani nič podobné. Ten Halloween bol jedno veľké nedorozumenie. Aspoň si myslím.“

V tej chvíli som si bola takmer istá, že to nebol on, kto mi v ten večer plesol po zadku.

Adrien mal oveľa hlbší hlas, neporovnateľne lepšie voňal a bol... lepšie stavaný než ten druhý chlap. Toho som síce videla len od chrbta, ale takéto široké plecia by som si určite pamätala.

Z Adrienej postavy šiel takmer taký istý strach ako z jeho očí.

„Ten záber, čo máte v mobile, je z bezpečnostnej kamery, však?“ overila som si. „Takže predpokladám, že ste videli, kde som bola predtým, než som vošla do haly. Videli ste, čo sa tam stalo.“

Znovu mu šklblo svalom v líci, nič však nepovedal. Považovala som to za tichý súhlas.

„Boli ste to vy?“ spýtala som sa. „Lebo ja som si myslela, že áno, a...“

„Nie!“ vyštekol jednoznačne odmietavo.

„Chápem, lenže on bol oblečený presne ako vy... ak ma pamäť neklame. Tiež mal tmavé vlasy a to ostatné, ale videla som ho len zozadu. Takže... ak ste to neboli vy, bolo to skrátka obyčajné nedorozumenie.“

Adrien zostal ticho, akoby na niečo čakal. Možno na ospravedlnenie.

„Vážne som len hľadala nabíjačku,“ dodala som a zo zadného vrečka som vylovila mobil. „Je vybitý. Vidíte? Naozaj si nevymýšľam.“

„Nevydržíte päť minút bez poondiateho mobilu?“

Dve hodiny! Nechal si ma tu trčať dve hodiny, pako, nie päť minút!

Radšej som si však zahryzla do jazyka, lebo v očiach sa mu šialene blýskalo a ja som sľúbila Olive, že ak dostane z písomky z matematiky budúci mesiac jednotku, vezmem ju do zábavného parku. Takže aspoň kvôli tomu som potrebovala zostať nažive.

„Máte ešte niečo?“ tlačil na mňa. „Ďalšie trápne výhovorky, ktoré mi chcete zavesiť na nos, alebo vám došli nápady?“

Silno som zažmurkala, lebo inak by som prevrátila oči. „Žiadne,“ uistila som ho. „Len tieto dve.“

Potom som sa pripravila na najhoršie. Pretože teraz mi určite oznámi, že ma zažaluje. A že za dverami už čakajú nastúpení jeho právnici, aby si ma podali.

V tejto chvíli mi mal Adrien Cloutier presne vysvetliť, ako sa mi chystá zničiť život. Vynútiť si odo mňa ospravedlnenie a vzápätí mi vraziť do rúk predvolanie na súd.

„Máte padáka. Zmiznite!“

Chvíľu mi trvalo, kým mi došlo, že nič viac nedodá.

„Počkajte... to je všetko?“ vyhrkla som hlúpo.

To predsa nemohlo byť všetko. Určite ma čakal ešte nejaký iný trest.

Skôr než odpovedal, v sánke mu zapulzoval krč, akoby samo jeho telo odmietalo prijať odpoveď, ktorú sa chystal vysloviť. „Áno, všetko.“

Tak počkať. Tohto chlapa som fyzicky napadla, pripravila ho o sedemstomiliónovú investíciu, prehrabávala sa mu vo veciach, zdemolovala mu kanceláriu, uvrhla ho do mediálneho škandálu, odmietla sa mu za to ospravedlniť a... za to všetko iba toto? Výpoveď?

Niečo tu nesedelo.

Adrien Cloutier bol neľútostný predátor, čo ničil životy len tak zo zábavy (aspoň som si to myslela). Nedávalo to logiku.

„Prečo...“

„Povedal som, že máte zmiznúť!“

Prehltla som milión otázok, ktoré ma svrbeli na jazyku, a prešmykla som sa okolo neho. V duchu som sa pripravovala na to, že za dverami sa na mňa vrhne svorka právnikov so žalobami v rukách.

Moje obavy boli zbytočné. Stál tam iba Frankie s prázdnu kartónovou škatuľou.

Hm.